

ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Hrabáková

BITVA.

J. V. Sládek:

Dvě sté tisíce mužů stojí jako skály,
dvě sté tisíce jako mrak vstříle jim valí.

Dvě sté tisíce mozků s každé strany
hoří;
Či mrak sdrží skála, či blesk skála
sboří.

Čtyřikrát sto tisíc rtů se kletbou šepí
a jak oči vlků jedni druhým měří.

Mračivých tu vršků proti sobě dvě je
a na každém vršku jeden král se
sází.

A s obou těch vršků skly v dál
pozíráno
a král králi dává tajně dobré ráno.

Tvářemi se mračí, zraky planou záští,
ale ruce tisknou v purpurném se
pláští.

Dva králové a vršků pokynuli dlaní,
čtyřikrát sto tisíc vzduchem houko
zbrání.

Deset tisíc vzřiků vzduchem rozléhá
se,
oběma to králům jako hudba zdá se.

Tisíce se ženou, přes tisíce padlé,
oběma to králům jako na divadle.

Na tisíc mužů druhé v útek buší,
jeden král se směje "dobře jim to
sluší."

Jeden král se směje, výše trůn si staví,
jej druhý král přišel, poklonami slaví.

Na tisíc mužů na pláni se válí,
a dvě králové na zdraví si poje s generály

NEVDĚK.

Nevděk světem vládnou, učí nás
zkušenost a té zajisté má se nás
každý hezkou porci. Velice se nás
dotkne zneuznáni od těch, jimž
jme se všemožně snažili býti v
mnohých věcech nápomocni, a kte-
ří našim přičiněním dosáhli úspě-
chu, tak že se domohli blahobyti,
"po němž mnohý člověk tak tou-
ží", avšak jakmile dosáhli onoho
cíle, zapomínají úplně na ty, kte-
ří jim první podali ruky pomocné,
ku dosažení lepší budoucnosti.

V tomto případě nejen že se do-
týká nešetřné citů, zneuctiváním
svých dobrodinců, ale zároveň pro-
zrazují nízkost nevděčné své duše.
Člověk takový by byl též sám
mnohem šťastnější a spokojenější,
kdyby, jakmile se domůže trochu
toho blahobyti pozemského, do-
znal sám u sebe, že na prvním mí-
stě má být člověkem a že svět byl
stvořen pro všechny, a nejen pro
něj. A ti, kteří byli mu nápomo-
cni, jsou hodni alespoň trochu toho
vděku, což jest přirozeno.

Jesté mnohem bolestnější dotýká
se rodičů nevděků dítěte, které vy-
chovalo, pro které tolik vytrpělo a
na němž si byli tolik zakládali a
ku svému zármutku dočkali se od
svého vlastního dítěte toho trpké-
ho nevděku, který tak hluboce ra-
ní srdce rodičů. Největší chyby a
nejhoršího přestupku se dopouští
dítě, které své vlastní rodiče zne-
uctívá a podceňuje. Tím nejen
sebe sama snižuje, ale zároveň mu-
že tu samou odplatu očekávati od
svých vlastních — což se často stá-
vá.

Jak půjčujem, tak nám bývá o-
pláceno. Nevděk bývá zase jen
nevděkem splácen!

Dítě, které opovrhne vlastní-
mi rodiči, podobá jen smutný dů-
kaz své uduševnělosti, smutné du-
še.

Tím, co člověk cení, jeho vlast-
ní cena se jeví.

Jame-li hrubí a urputní ku ji-
ným, to i sami se sebou býváme
nepokojeni.

Chechme-li poškozovati jiné, bý-
váme a pravidla sami poškozujeme,
a to dvojnásobně.

Dobrá příčina. — "Ja se velmi
hojím blesku", podotkla slavná
dívka. "A to vám pravím," ot-
větil mluvíce posbývající mlouček,
"když mluvíte vaše jest z ucha, a to,
jak vám blesk přitahuje." Možno,
ale blesk se po uchu svezl bez
účinku!" odsekla dívka.

Děvec přiznalo se matce, že mi-
lence její polbil ji na tvář. "A

co jí učinila?" Tázala se matka
hněvivě. "Matinko, nemohu lhát,"
odvětilo děvče, přimhouřie očka;
uposlechna jsem bible. "Jak to?"
"Nastavila tvář druhou."

"Jsem velice rád, matinko,"
lekl oddaný syn, "že jste mojí
matkou." "Proč, synu?" tázala
se potěšená matka. "Proto že ne-
můžete být nikdy mojí tehyní,"
znela odpověď.

"Neukazuj moje psaní nikom-
u," psal milence svému děvče.
"Neboj se. Sama se za ně sty-
dím dost," znela odpověď.

Panička domlouvala svému mu-
ži: "Co jsme spolu, ještě jí mne
nezval na hřbitov." "Ne, dra-
houšku", odpověděl, "to jest po-
těšení, jež na mne teprv čeká."

U kalendářníka. — Kupec: Pro-
sim o nějaký kalendář. Kalendář-
ník: Checete kapsní či snad ka-
lendář na stěnu? Kupec: Na stě-
nu? Ne, na příští rok!

"Některé události z doby kruté
války" milým krajanům sděluje
Moravanka a jedna z ošetřovate-
lek v Polsku. Omaha, 24. listopadu
1915. — (Pokračování.) Čtená-
ři pořadatelko a milé čtenářky!
Četl jsem dnes uveřejněnou va-
šelečnou píseň, složená je od stu-
dentů pražských.

Nastaly nám doby zlé,
omstine jít do boje,
opustit svou rodinu,
nevrátit se vše domů

S Bohem děti, ženo má,
drozko moje rozmlá,
kdo Vás bude libati,
vy moje drahé děti.

Co jsem se já nastaral
bych vás dobře vychovat
zádný se mně nezeptal
zlahl jsem Váš chleba dal.

Tel' musíme rukovat,
Váčeky Vás zde zanechat,
Vaše očka vaší lbe,
neuzít smad nikdy vie.

Až Vám bude po letech
vzpomenete si děti má,
že jste měly tatíčka.

Který pro Vás dýchal, žil,
pro Vás svoji krev prolil,
umraje bude vzpomínati
ach kdo deti má vychoval.

Na stědy den u stolu
sedí dítka pospolu
a přonej jeziska,
by jim vrátil tatíčka.

A o svátcích v krásný den,
jedno z dětí vyšlo ven,
než se hodně sešel,
popř, tatíčka, k večeru.

Marná prosba marný sen,
matičku už máte jen,
Váš tatíček v poh' smad
u Krakova někde padl.

Kamarádi, prosím Vás,
kdo se vrátí domů z Vás,
zdravte ženu, děti má,
že se vše nezapomne.

že to bylo v stědy den —
Když jsem ještl chleba jen,
tu se šrapnel s hůry anes —
Váš tatíček k zemi kles.

Marné dítka pláče —
tatíčka nevezdudte,
jeho kryje žerná zem,
vzpomínky Vám zbyly jen!

By jen vzpomínky drahé kra-
janky, jen bolné vzpomínky zhu-
dou rodičů po jejich drahých
synech a dětem po otci — živiteli.
Kolem 1. září 1914 padl u Rava-
rusky náš pan náčelník (Sokola
Fuegner) p. Mueller, zanechav po
sobě vdovu a 3 dítka. Kulha, kte-
rá ho usmrtila, vyháta mu s prsou
v nemocnici v Stámar Nemith, v
Uhrách a zaslána p. Muellerové.
A ona nechtala z ní dělat náramky
dvěma deerkám na památku —
kov, jež jí usmrtil milovaného
chotě a otce. Ani v nemocnici jež
nesměl nikdo navštívit. Pan
Muellerová žádala o povolení ve
Vidni, byla však odmítnuta. Naše
župa sebrala při divadle (Jarní
vody), které jsme sebrali ve Vidni
asi 200 korun, které jsme udělili
sirotkám našeho hrdinového bratra,
Sokola tělem i duš. — (Pokračo-
vání.)

Marie Bukáčková, Schuyler,
Neb. (Pokračování.) — Před čtyř-
iceti osmi roky byl domek posta-
vený a proto tím více nás zajímal

neb jen říde tak stará a zachova-
lá stavenička vidíme. Pokračuje-
me dále v procházce, když tu na-
jednou za námi — Tu — Tu — Tu!
A zase ještě kára plná pasažerů.
Koukám, tudíž, kdo to všecko z té
káry vystupuje, však koho to vi-
dím?! Klame mě zrak? Ale ni-
koliv, vždyť to jest paní Krivo-
hlávková ze Schuyler a jak já,
tak paní Krivohlávková byly jsme
obě překvapeny, že jedna druhou
tam vidíme. Ptám se jí, kde se
tam tak daleko octla. Ona mi sdě-
luje: "Přijela jsem k Václavu
Svobodovi na jablka a oni místo
trhání jablek, že mívám jít s ni-
mi na veselku, tak jsem musela."
A já jí nyní vyprávím moji pří-
hodu, že jsem též musela. Od té
chvilky držely jsme se blízce sebe,
a kdyby totiž na nás někdo vystoup,
a ptal se, co tam chceme, řekneme
mu, musely jsme. Na to byli svo-
blávní hosté ku stolu. Z nich do-
stal kytič ze samého uschlého hlo-
ží a křípk a nevěsta dostala kytič
z uschlých růží a ostatních květin,
kterých měli v zahradě hojnost.
Tak zasedli ku stolu, kde je ostat-
ní hosté následovali, nevíni, kolik
stolů se vystřídalo. Ale víni, že
hodně, neb kde kdo, musedl jít jisti
a manželé dobrý pozor dávali, aby
se každý dobře bavil. Potom se
rozprávil taneční; my starší pomý-
šeli na domov, neb se schylovalo
k večeru, ale museli jsme chvíli
posečkat. Náš šofér totiž zebra-
ní, že si chce též zatancit. Ku de-
sáté hodině se všichni jsme se ko-
nečně rozloučili a za krásného svi-
tla měsíčku dojeli šťastně k Vavá-
kovým, kde již ostatní spali, tak
že i my šli jsme spat. V pondělí
ráno jsme jako zaspali, a také při
střední lavouri moci se toho nemě-
lo. Odpolodne jsme připravo-
vali nějaké obědky na zítra, den
mají u Vaváků, tak zvaný "eandy
apple", smad jsem nikdy nejedla.
Tedy jsme vyšli všichni ven do té
velké ovocné zahrady, kde bylo
ustláno vaude jablkama rozličné-
ho druhu. Pan Vavák vlezl na
žebek a natrhal nám s vršku tu
nejlepší a Anežka přinesla mně
několik jablek, která měla být
příjemná v průměru. Ta jsem si chtě-
la vzít domů. Ptala jsem se, jak
jsou ty stromy staré a bylo mně
řeceno, že 48 roku; že tu farma
pan Vavák zdědil po rodičích a
od těch dob že na ní farmarčí. Po-
tom neví divu, že všude prospívá
a již 3 syny oženil a každému dal
farmu a přišli jsou hodla sám již
na výměnek. Však nebylo již ča-
su na delší řeči. Hezky zčerstva
jsem se oblékla a po rozloučení
sedla do káry, abych nezapomněla
vlak. Netrvalo to ani půl hodiny
a již jsme byli v Praze na stanici a
brzy pospíchala k domovu. Až
zase budu někde na vesele, tak
vám to povím.

Anna Marcelinová, San Grego-
rio, Cal., 4. listopadu 1915. — Čte-
ná paní pořadatelko a milé čtená-
řky, přijímte můj srdečný po-
zdrav! Zvláště paní pořadatelce
děkuji za správné zaslání "Po-
kroku" do San Gregorio, vzdor to-
mu, že jest to 18 mil vzdálenější,
bydlíme nyní totiž na farmě 5 mil
dále a pro postu si musíme chodit
na druhou farmu, která nám jí
vždy domosou. První číslo na no-
vém místě dostala jsem v sobotu,
přaveč tak jako když jsme bydleli
v Half Moon. Všem se nám zde
dobře líbí a zvláště děti mají ne-
smírnou radost, že tatínek koupil
tak velkou farmu — 420 akru. Je
to zde trochu vlnitá a nad námi i
profi nám jest dosti kopek, však
to nám nevadí, neboť farma je vel-
mi dobrá a voda též jest lepší nežli
dešťová. Zvláště na prázdné jest
dobrá — vyprávě se snadno a prá-
dlo jest bile jako labut. Vodu má-
me zavedenou vsude i do stáje ko-
nám. Nevím určitě, kolik trubek
vede s vysokého vrchu dolů. Oby-
delní residence jest též obstojná,
však kde obývali nájemníci, dá to
znamená práce vše uvěsti do nábe-
žícího pořádku. Toť se ví, že far-
meři i Nebraska by zde nebydleli,
jak můj švagr, p. C. Marcelino, se
již hezky prošel a omlouže zapu-
tí, nek ten kopeček přehlédl. Já
jsem toho ještě mnoho zde nepro-
břela, však nyní vidím vsude, ne-
boť ty velké stromy všecky již
pursají a porvali, tak že máme
lepší vyhlídku. Sama si myslím,
že ty sdejší kopečky nikdy nepro-
hlá, ješto ty dasy jsou již pryč,
kdy jsem po takových vrších a le-
sích krávy honěvala. Ten čas ale
bylo mně bláze a nyní již nevě-
řím, než pokud se stázipat — kam
jste se posléty ty mě šel? Měli
jsme sde též velika parva, dnes
ale jest pod mračem a kdyby chtě-
lo spechnout, bylo by to dobré i na

ochranu proti ohňům. — Bože,
však povídám, což nevíš, že já
kdy to vraždění tam v té Evropě
skončil, co ten ubohý lid musí za-
kousit, ti naši bratři a synové vy-
trpět a kolik už jich padlo a ještě
padne — však žádné smilování,
pomoci nad není!

Čtená přítelkyne! Žádání ka-
lendář zasláme a těší mne, že se
Vám v novém domově líbí. A zá-
roveň přeji všem zdraví a štěstí v
novém bytě. Doufám, že nám i
na dále budete jako vždy podávati
zprávy z vašeho okolí, na což se
bude těšit předem, s pozdravem
Pořadatelka.

Anna Horáková, Omaha. —
Předem přeji mnoho zdraví "Den-
nímu Pokroku" a vdaku trpělivos-
ti pánu vydavatelům, neb ten
krok, který oni učinili, je jen pro
dobro lidu českého. Podnik tento
vyžadá si zajisté velké námahy a
obětavosti, protož mnoho štěstí
přejati závodu tomu. — Čtená paní
pořadatelko, prosím, mějte se
mnohu zase trochu trpělivosti, to
jest opravení a uveřejnění mé-
ho dopisu, ješto jsem přesvědčena,
že jsem poněkud slabá v pravopis-
u. Však co ale naplat, když pře-
ce ráda do naší milé "Ž. H." též
zavítám. Čeři Vám, milé čtenáři,
srděti můj malér, který se mně při-
hodil v sobotu, 13. t. m. Začnu
přímo z kraje; není to sice nic tak
zajímavého, ale za uveřejnění pře-
ce to stojí, a zvláště pro výstrahu,
aby totiž mnozí byli opatrnými při
zavírání dveří. V sobotu, asi ko-
lem dvanácté hodiny, přijde k
nám dvěma neznámý muž, dosti
tělnatý a povídá mi: "Ty, máš pro
nějakou práci? Já jsem sem
poslaný od Mr. Kohna!" (Jsem
totiž u paní jménem Kohn zaměst-
něna a jelikož paní není doma,
jsem sama paní, ale pouze jen na
práci) a podal mně správnou
adresu. Všecko bylo dobře, ale
já jsem si myslala, co já s ním bu-
du hovořit o práci a jednoduše
jsem mu řekla, že musí počkat, až
po 1. hodině, kdy přijde p. Kohn.
Nu, po jedné půl přišel a tak jsme
se domlouvali, že on si milého chla-
píka zjednal, a také hned mu práci
šel ukazovat. Za chvíli přijde pan
zpátky a povídá mi: "Anna, až
budeš dávat mně luně, dej též to-
mu člověku nějaký zákusek. Já
jsem však pánovi řekla, že něčeho
nemám, leda něco vajec, jež bych
mu mohla připravit. Mr. Kohn
na to odvětil: "Nu, připrav mu
něco, on je také tvůj krajan!" Na
to já povídám: "Já však nemys-
lím, neboť on vyhlíží jako
kaiser!" A jdu dělat luně. Při
jídle pan K. se eizence vypyává co
je zač a odkud pochází. Nu a on,
že prý je Němec. Já jsem se jen
na K. podívala a on též na mne,
ani čemž asi si myslit ty's uhadla.
Pak jsem hned začala já a pravila
jsem, že jsem Češka, že Němce ne-
mám ráda, protože jsou zlí a jak
se obvykle říká, též nečistí a že
oni jsou původci dnešní hrůzy tam
za mořem. A jak již bývá zvy-
kem, každý hájí své. Nu a eizi-
nce též hájí Němce, že oni za nic
nemohou a že zkusí též, tak jako
i druzí. Aby se mezi námi ne-
střihla hádka, odešla jsem raději
posvě práci. Milý Němeček též do-
ši pracoval, tak že jsme ani ne-
měli mnoho času k řeči a jen sem
tam slovo mezi sebou jsme pro-
mluvili. Když ale se přiblížil ve-
čer, totiž čas k ukončení práce to-
ho Němečka, tu on znenadání se
mně ptá: "Slyš, přijde tě dnes
večer Tvůj felák navštívit?" Já
jako dobráčka se mu přízuám, že
žádného nemám, načež on mi po-
vědí: "Já, ne! Vždyť já jsem vi-
děl jeho brázek ve Tvém pokoji!"
(On mně též v mém pokoji nyl
okna). Já jsem mu ale odpově-
děla, zase pravdu, že ten, jehož po-
dobu viděl na obrázku, je ve válec.
Ale milý Němeček si poplíl a po-
vědí: "Ten je jistě už zabítý! Ne-
chtěla by's mě nyní za něho? Já
bych sem dnes večer přišel." Do
uma jako když uderí a v první
chvilí nemohla jsem se zmoct na
odpověď. V tom okamžiku ale mě
vyzvobodil Mr. Kohn, neb volal
Němce a chvíli mezi sebou hovoři-
li. Já však už jsem Němce nevi-
děla a když odešel, ani jsem na
obho nezapomněla. Ale večer kol
sedmá hodiny, když po večeru
jsem byla zaměstnána s uklizením
násobí, tu na porci uslyším nějaký
šramot; poučeváde jsem měla
dveře pootevřené, tak jsem jen vy-
koukla a k velikému udivení spa-
trila u známého Němce a tu hned
jsem na něho spustila, co že si pře-
je. A on povídá, nu, což nově, že
jsem ti řek', že sem večer přijdu,
či ty se mnou nepůjdeš? Já jsem
si pomyslela — ty chlapce, co pak
já musím s tebou jít? Naklas mu

Čtená slečno! Díky za dopis,
který do velké míry a zvláště pří-
padu v eizence může býti výstra-
hou méně opatrným. Pišete dobře
a proto se často do naší Hlídky
s dopisem se přibíháte. Tak mne
velice těší, osobně s vámi sezná-
mení se. Na další příspěvek do
"Ž. H." těší se s pozdravem
Pořadatelka.

Teta Vitámovsky, Omaha, Neb.
Pšáno v David City, Neb. — Milé
družky "Ž. H."! Konečně jsem
si vyletěla! Však pěkně to cestov-
ání v dešti v blátě; bez přestání
sedět v káře, bez přívodce; nudno
jest vám až do pláče! A tak jsem
se v té náladě dostala na určené
mně místo, bývalé to naše bydlíště,
David City, kde mě na nádraží če-
kaly mé přítelkyne, pí. F. Kučerová
a pí. Fred. Faltyngrová. V je-
jich společnosti se mně hned ulo-
vilo. A nálada byla lepší, až na
to, že přišlo. Na určené místo
jsme se šťastně dostaly a já se nej-
líbe hlásila, že mám hlad. Po
večeru jsme si hodně dlouho poví-
dali a pak šli na odpolneček. Rá-
no, pak přes to, že pí. Kučerová
volá: "Teto vstávejte, hosti jdou!"
Mně se s postele nechtělo. Co v
tom vězelo, nevíni, ale já byla tak
znavená, že jsem si myslila, že po-
jedu příštím vlakem zpět k Oma-
ze, neb se mně stýskalo. Jest to
trochu poseštlé, takhle to psát, ale
již se stalo. A to víte, že, když
člověk stárne, začíná býti dětin-
ným. Však mne to brzy přešlo a
já se vpravila do své nálady a již
to šlo! Den nám utek' jako voda,
nadešel večer a my se připravo-
valy na večer, který pořádan byl
Klubem českých. Žen pro jejich
muže. A toť je tak, mě doma ne-
mohly samotnou nechat, vždyť by
se mně stýskalo. Tedy uzely za
dobře mně vzíti sebou. Večirek
ten byl pořádan v residencei man-
želů Stynogových. Při vstupu do
bytu jsem byla vskutku překva-
pona úpravou bytu — malé stole-
čky, vždy pro čtyři osoby, na kaž-
dém květině s přiborem, s jmeny
na listkách, určeným pro každou
osobu. Program byl pro tento-
kráte vynechán. Zasedla se k ho-
stinně, která byla vskutku výbor-
nou a mně to bylo moc divným, že
jsem neměla hlad. Však jsem ale
snědla vše, co mně daly, aby ne-
mynžely, že nedrám na pořádek.
A to víte, pečnou kaehničku se
ceřl a jiné a jiné; kdo pak by to
nespořádal. Po večeru se spo-
lečností bavila hrou karet a paní
Boušová byla vítězem nad všemi.
(Pokračování na str. 16.)

Čtená slečno! Díky za dopis,
který do velké míry a zvláště pří-
padu v eizence může býti výstra-
hou méně opatrným. Pišete dobře
a proto se často do naší Hlídky
s dopisem se přibíháte. Tak mne
velice těší, osobně s vámi sezná-
mení se. Na další příspěvek do
"Ž. H." těší se s pozdravem
Pořadatelka.

Teta Vitámovsky, Omaha, Neb.
Pšáno v David City, Neb. — Milé
družky "Ž. H."! Konečně jsem
si vyletěla! Však pěkně to cestov-
ání v dešti v blátě; bez přestání
sedět v káře, bez přívodce; nudno
jest vám až do pláče! A tak jsem
se v té náladě dostala na určené
mně místo, bývalé to naše bydlíště,
David City, kde mě na nádraží če-
kaly mé přítelkyne, pí. F. Kučerová
a pí. Fred. Faltyngrová. V je-
jich společnosti se mně hned ulo-
vilo. A nálada byla lepší, až na
to, že přišlo. Na určené místo
jsme se šťastně dostaly a já se nej-
líbe hlásila, že mám hlad. Po
večeru jsme si hodně dlouho poví-
dali a pak šli na odpolneček. Rá-
no, pak přes to, že pí. Kučerová
volá: "Teto vstávejte, hosti jdou!"
Mně se s postele nechtělo. Co v
tom vězelo, nevíni, ale já byla tak
znavená, že jsem si myslila, že po-
jedu příštím vlakem zpět k Oma-
ze, neb se mně stýskalo. Jest to
trochu poseštlé, takhle to psát, ale
již se stalo. A to víte, že, když
člověk stárne, začíná býti dětin-
ným. Však mne to brzy přešlo a
já se vpravila do své nálady a již
to šlo! Den nám utek' jako voda,
nadešel večer a my se pripravo-
valy na večer, který pořádan byl
Klubem českých. Žen pro jejich
muže. A toť je tak, mě doma ne-
mohly samotnou nechat, vždyť by
se mně stýskalo. Tedy uzely za
dobře mně vzíti sebou. Večirek
ten byl pořádan v residencei man-
želů Stynogových. Při vstupu do
bytu jsem byla vskutku překva-
pona úpravou bytu — malé stole-
čky, vždy pro čtyři osoby, na kaž-
dém květině s přiborem, s jmeny
na listkách, určeným pro každou
osobu. Program byl pro tento-
kráte vynechán. Zasedla se k ho-
stinně, která byla vskutku výbor-
nou a mně to bylo moc divným, že
jsem neměla hlad. Však jsem ale
snědla vše, co mně daly, aby ne-
mynžely, že nedrám na pořádek.
A to víte, pečnou kaehničku se
ceřl a jiné a jiné; kdo pak by to
nespořádal. Po večeru se spo-
lečností bavila hrou karet a paní
Boušová byla vítězem nad všemi.
(Pokračování na str. 16.)

Čtená slečno! Díky za dopis,
který do velké míry a zvláště pří-
padu v eizence může býti výstra-
hou méně opatrným. Pišete dobře
a proto se často do naší Hlídky
s dopisem se přibíháte. Tak mne
velice těší, osobně s vámi sezná-
mení se. Na další příspěvek do
"Ž. H." těší se s pozdravem
Pořadatelka.